

Sygn. akt III Ca 392/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Sądu Okręgowego Andrzej Dyrda

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2022 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) 1 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K.

przeciwko A. L. (L.)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 24 lutego 2022 r., sygn. akt II C 1437/20

1) **oddala apelację;**

2) **zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSO Andrzej Dyrda

UZASADNIENIE

Powód P. 1 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. domagał się zasądzenia od pozwanej A. L. kwoty 40.230,97 zł wraz z odsetkami umownymi naliczanymi w wysokości obowiązującej w danym okresie stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego nie wyższej jednak niż dwukrotność stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c.

W uzasadnienie pozwu powód wskazał, iż jest nabywcą wierzytelności wynikającej z umowy pożyczki o (...) z dnia 29 listopada 2012 roku zawartej przez zbywcę- (...) z siedzibą w G. ze S. L. w kwocie 98.000 zł, której pozwana poręczyła spłatę. Na wysokość zadłużenia pozwanej składają się następujące kwoty: kapitał pożyczki: 38.393,30 zł oraz odsetki karne i zwykłe w wysokości 1.837,67 zł.

Pozwana A. L. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podała, że zobowiązanie wynikające z umowy kredytu konsumenckiego, o którym mowa w pozwie jest objęte umową ubezpieczenia, zgodnie z którą przedmiotem ubezpieczenia jest śmierć ubezpieczonego w następstwie zawału serca (§ 2 pkt 7 i § 3 pkt 1 ppkt 2 ogólnych warunków umowy ubezpieczenia). Ubezpieczycielem jest

S. Towarzystwo (...) z siedzibą w S.. Pozwana podniosła, iż powód jako cesjonariusz nie skorzystał z możliwości skutecznego domagania się zapłaty wierzytelności od ubezpieczyciela kierując roszczenia do konsumenta- pozwanej. Podniosła także, że taka postawa stoi w sprzeczności z zasadami współzycia społecznego oraz istotą ubezpieczenia, jak również powołała się na rekomendację wydaną przez Komisję Nadzoru Finansowego, zgodnie z którą gdy klient ma status ubezpieczonego, klient lub jego spadkobiercy powinni mieć zapewnioną możliwość dochodzenia roszczeń w sytuacji kiedy bank jest podmiotem uprawnionym do dochodzenia wypłaty świadczenia od zakładu ubezpieczeń i podjąć decyzję o nieskorzystaniu z tego uprawnienia. Wierzyciel powinien umożliwić klientowi samodzielne dochodzenia roszczenia. Pozwana wskazała nadto, iż w sytuacji gdy bank decyduje się odstąpić od dochodzenia roszczenia albo uzyskać świadczenia niesatysfakcjonujące spadkobierców powinien dokonać przeniesienia praw w drodze cesji.

Pozwana nadto podniosła, że powód, jak również cedent pozbawili pozwaną możliwości dochodzenia roszczenia od ubezpieczyciela, z uwagi na odmowę dokonania cesji wierzytelności, jak również sami nie podjęli żadnych czynności w celu wyegzekwowania spełnienia świadczenia.

Pozwana podniosła także, że zgon ubezpieczonego nastąpił w następstwie zawału serca i na tę okoliczność złożony został wniosek o zgromadzenie dokumentacji medycznej z leczenia S. L. oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lekarza kardiologa, celem ustalenia czy zgon ubezpieczonego nastąpił w wyniku zawału serca w rozumieniu ogólnych warunków umowy ubezpieczenia.

Ponadto pozwana zakwestionowała przelew wierzytelności na rzecz powoda oraz zakwestionowała wysokość roszczenia.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 24 lutego 2022r. zasądził od pozwanej A. L. na rzecz powoda (...) 1 Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K., kwotę 40.230,97 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego rocznie, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie liczone od dnia 29 października 2020 roku do dnia zapłaty solidarnie do kwoty 39.808,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej Narodowego Banku Polskiego rocznie, lecz nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 5 maja 2020 roku do dnia zapłaty z Ł. Z., wobec którego orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 3 lipca 2020 roku, sygnatura akt VI Nc-e 659936/20 pkt 1) oraz zasądził od pozwanej A. L. na rzecz powoda kwotę 5.629,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, solidarnie do kwoty 498 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się nakazu zapłaty do dnia zapłaty z Ł. Z., wobec którego orzeczono prawomocnym nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym wydanym przez Referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie z dnia 3 lipca 2020 roku, sygnatura akt VI Nc-e 659936/20 (pkt 2).

Orzeczenie to poprzedził ustaleniem, że 29 listopada 2012 roku S. L. zawarł ze (...)z siedzibą w G., umowę pożyczki konsumenckiej numer (...).

Zgodnie z postanowieniami umowy pożyczkodawca udzielił mu pożyczki w wysokości 98.000,00 zł, a umowa została zawarta za okres od 9 listopada 2012 roku do 6 listopada 2022 roku. Pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty należności w 120 miesięcznych ratach. Pożyczona kwota została wypłacona pożyczkobiorcy.

Zabezpieczeniem umowy pożyczki było przystąpienie przez pożyczkobiorcę do umowy ubezpieczenia grupowego (...) w Towarzystwie (...)(...) obecnie S. Towarzystwa (...) z siedzibą w S., a koszty zabezpieczenia wyniosły 9.760,80 zł. Umowa ubezpieczenia została zawarta, składka ubezpieczeniowa została zapłacona.

Ponadto zabezpieczeniem przyznanej pożyczki było poręczenie udzielone przez A. L. oraz Ł. Z..

Warunki pożyczki określone zostały umową oraz Regulaminem udzielania kredytów i pożyczek konsumenckich (...), stanowiącym załącznik do umowy. Zgodnie z § 36 Regulaminu w razie ustanie członkostwa, w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki staje się wymagalne z dniem ustanie członkostwa. Zarząd kasy może postanowić inaczej w szczególnie uzasadnionych przypadkach

Zgodnie z punktem 7 umowy kwota pożyczki była oprocentowana według zmiennej stopy procentowej (odsetki umowne) ustalonej przez zarząd powódki, która w dniu zawarcia umowy wynosiła 18%. Maksymalna stopa odsetkowa nie mogła przekraczać w stosunku rocznym czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego.

Zgodnie z punktem 21 umowy roczna stopa oprocentowania zadłużenia przeterminowanego wynosiła czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, na dzień zawarcia umowy wynosiła ona 24%. Zmiana wysokości wyżej wymienionej stopy następuje w przypadku zmiany stopy kredytu lombardowego przez Narodowy Bank Polski z tym zastrzeżeniem, że maksymalna stopa procentowa nie może w stosunku rocznym przekraczać czterokrotności wysokości stopy kredytu lombardowego NBP.

Pożyczkobiorca S. L. zmarł w dniu 1 listopada 2019 roku.

Pismem z dnia 30 marca 2020 roku pozwana A. L. została wezwana przez powoda do natychmiastowej zapłaty kwoty 39.635,61 zł tytułem zwrotu świadczenia wynikającego z udzielonej pożyczki S. L. na podstawie umowy z dnia 29 listopada 2012 roku. Wezwanie doręczono pozwanej w dniu 2 kwietnia 2020 roku.

Całość zobowiązania z tytułu umowy pożyczki z dnia 29 listopada 2012 roku stała się wymagalna w dniu 1 listopada 2019 roku.

Na dzień złożenia pozwu to jest 29 października 2020 roku wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu umowy pożyczki wynosiła łącznie 40.230,97 zł, w tym 38.393,30 zł tytułem kapitału oraz 1.837,67 zł tytułem odsetek karnych.

Powód jest następcą prawnym pożyczkodawcy, albowiem na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 lutego 2020 roku zawartej pomiędzy powodem a (...) w G. cedent dokonał przelewu na rzecz powoda wierzytelności między innymi wobec S. L. wynikającej z umowy pożyczki z dnia 29 listopada 2012 roku o numerze (...) (pozycja 312 wykazu wierzytelności zawarta w pkt 4.2 umowy– k. 21v). Umowa przelewu wierzytelności została zawarta przez osoby umocowane do działania w imieniu obu stron umowy, a wyciąg z umowy został poświadczony za zgodność z umową przelewu wierzytelności z dnia 28 lutego 2020 roku przez notariusza.

Pismami z dnia 14 listopada 2019 roku oraz z dnia 29 stycznia 2020 roku ubezpieczyciel– obecnie S. Towarzystwo (...) w S. odmówił wypłaty świadczenie z tytułu zgonu S. L., wskazując, iż w jego ocenie nie zaszedł wypadek ubezpieczeniowy wskazany w ogólnych warunkach umowy ubezpieczenia, albowiem z przedłożonej dokumentacji nie wynika, aby zgon ubezpieczono nastąpił wskutek nieszczęśliwego wypadku, zawału serca lub udaru mózgu.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2020 roku złożonym elektronicznie pełnomocnik pozwanej zwrócił się do powoda o zawarcie umowy cesji wierzytelności wynikającej z umowy ubezpieczenia, w celu wystąpienia przez pozwaną z powództwem o zapłatę odszkodowania przeciwko ubezpieczycielowi.

Pismem z dnia 29 kwietnia 2020 roku złożonym elektronicznie powód poinformował pełnomocnika pozwanej, iż nie wyraża woli zawarcia umowy cesji wierzytelności.

W dniu 5 maja 2020 roku powód złożył w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew o zapłatę kwoty 39.808,12 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP rocznie, ale nie więcej niż w wysokości odsetek maksymalnych z opóźnienie od dnia 5 maja 2020 roku do dnia zapłaty, przeciwko A. L. oraz Ł. Z., jako poręczycielom zobowiązania S. L. wynikającego z umowy pożyczki z dnia 29 listopada 2012 roku o numerze (...). Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą akt VI Nc-e 659936/20 i w dniu 3 lipca 2020 roku został wydany

nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu, zasadzający solidarnie należność od pozwanych na rzecz powoda. Koszty procesu zasądzono również solidarnie wyniosły 2.898,00 zł. Nakaz zapłaty stał się prawomocny wobec Ł. Z. i postanowieniem z dnia 15 stycznia 2021 roku nadano nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności przeciwko Ł. Z.. Pozwana A. L. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty i postanowieniem z dnia 21 września 202 roku umorzono postępowanie w stosunku do pozwanej A. L..

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy, że podstawą prawną rozstrzygnięcia były postanowienia umowy pożyczki z dnia 29 listopada 2012 roku oraz przepisy art. 720 i następnego kodeksu cywilnego dotyczące umowy pożyczki, a nadto zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2022 r. poz. 246 t.j.).

Sąd wskazał, że bezspornym było, iż S. L. zawarł z poprzednikiem prawnym umowę pożyczki, postanowienia umowy nie były kwestionowane.

Sąd jako podstawę odpowiedzialności pozwanej za zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki z dnia 29 listopada 2012 roku wskazał jest art. 876 § 1 k.c. zgodnie z którym przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał.

Pozwana A. L. zawarła z poprzednikiem prawnym powoda umowę poręczenia, czego pozwana nie kwestionowała.

Sąd wskazał, że pozwana, jako poręczyciel może podnieść przeciwko wierzycielowi wszelkie zarzuty, który przysługują dłużnikowi (art. 883 § 1 k.c.). Pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła zarzuty dotyczące prawidłowości wykazania wysokości zobowiązania, prawidłowości wykazania legitymacji czynnej, a nadto zarzut działania przez powoda w sposób naruszający zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.) z uwagi na brak zgody powoda na zawarcie z pozwaną umowy cesji wierzytelności wynikających z umowy ubezpieczenia następstw nieszczęśliwych wypadków, która stanowiła zabezpieczenie umowy pożyczki.

Sąd stwierdził, wbrew zarzutom strony pozwanej, że powód prawidłowo wykazał swoją legitymację czynną w sprawie przedstawiając dokument umowy przelewu wierzytelności z dnia 28 lutego 2020 roku, zawartej pomiędzy powodem a pożyczkodawcą, na podstawie której przelana została wierzytelność przysługująca wobec S. L. ze spornej umowy pożyczki zawartej w dniu 29 listopada 2012 roku. Wyciąg z umowy przelewu wierzytelności został poświadczony za zgodność z oryginałem umowy przez notariusza, a w treści wyciągu zawarto wykaz wierzytelności podlegających przelewowi – w tym pod pozycją 312 wierzytelność wobec pożyczkobiorcy.

Następnie Sąd uznał, że powód wykazał wysokość dochodzonego roszczenia, przedstawiając w tym zakresie wykaz spłat dokonanych na poczet zobowiązania oraz rozliczenie wysokości dochodzonej należności. Sąd uznał przy tym, że zarzuty pozwanej były ogólnikowe, nie poparte żadnymi wyraźnymi wyliczeniami, ograniczały się do ogólnego zakwestionowania wysokości zobowiązania. Sąd uznał równocześnie, że przedstawione przez powoda dokumenty dotyczące rozliczenia umowy pożyczki były jasne i szczegółowe.

Z tych względów, Sąd uznał, iż powód prawidłowo wykazała, iż doszło do zawarcia umowy pożyczki, prawidłowego jej wykonania przez stronę powodową, a następnie prawidłowego rozliczenia wysokości zaległego zobowiązania.

Sąd podkreślił, że zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki stało się wymagalne w dniu 1 listopada 2019 roku na skutek śmierci pożyczkobiorcy i ustania z tym dniem członkostwa w spółdzielczej kasie oszczędnościowo -kredytowej.

Sąd odniósł się także do zarzutu pozwanej w którym wskazywała, że działania przez powoda w sposób naruszający zasady współżycia społecznego (art. 5 k.c.) Strona powodowa miała naruszyć te zasady po pierwsze z uwagi nie skierowanie powództwa przeciwko (...) w S., lecz wystąpienie przeciwko poręczycielowi - konsumentowi o zapłatę należności. Po wtóre działaniem naruszającym zasady współżycia społecznego miała być odmowa zawarcia z pozwaną umowa cesji wierzytelności wynikających z umowy ubezpieczenia, tak aby umożliwić jej dochodzenie roszczenia przeciwko (...).

Sąd tego zarzut nie uwzględnił wskazując, że na rachunek pożyczkobiorcy – ubezpieczonego została zawarta umowa ubezpieczenia grupowego pomiędzy Towarzystwem (...) (...) (obecnie (...)) a (...) im. (...) - ubezpieczającym. Zgodnie z postanowieniami ogólnych warunków umowy, przedmiotem ubezpieczenia była między innymi śmierć ubezpieczonego w następstwie zawału serca. W przypadku zaistnienia takiego zdarzenia (...) zobowiązany był wypłacić na rzecz ubezpieczającego odpowiednią kwotę świadczenia ubezpieczeniowego (§ 15 pkt 1 w zw. z § 3 pkt 2 owu).

Sąd wskazał, że (...) w S. odmówił wypłaty świadczenia na rzecz ubezpieczającego - powoda, wskazując iż w jego ocenie nie doszło do zajścia wypadku ubezpieczeniowego objętego umową ubezpieczenia. Powód, jako podmiot uprawniony do otrzymania świadczenia istotnie nie wystąpił z powództwem o zapłatę i odmówił zawarcia umowy cesji wierzytelności. Takie działania powoda, istotnie mogłyby zostać uznane za naruszające zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. i jako takie nie podlegałyby ochronie, gdyby nie istniejąca możliwość wystąpienia z powództwem przez pozwaną. Sąd uznał, że pozwana jest uprawniona do dochodzenia w odrębnym procesie, na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązku zapłaty przez (...) w S. świadczenia **na rzecz osoby uprawnionej** z umowy ubezpieczenia, **czyli na rzecz powoda** (por. wyrok Sąd Apelacyjny w Katowicach z dnia 17 maja 2017 roku sygn. akt I Aca 45/17- publikowany w (...) oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2002 roku sygn.akt V CKN 1069/00). Sąd uznał, że w ten sposób doszłoby do zapewnienia ochrony interesów pozwanej, a w konsekwencji nie można uznać, iż działanie powoda odmawiające wytoczenia powództwa przeciwko (...), jak również odmawiające zawarcia umowy cesji wierzytelności naruszały zasady współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie wyżej powołanych przepisów Sąd w punkcie 1 sentencji wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 40.230,97 zł wraz z odsetkami od kwoty 39.808,12 zł w umownej wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, lecz nie wyższymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 29 października 2020 roku do dnia zapłaty.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 oraz § 2¹ k.c.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. poprzez ich zasądzenie w od pozwanej na rzecz strony powodowej w całości.

W rozstrzygnięciu zawartym w pkt 1 i 2 wyroku została dodana klauzula o solidarnej odpowiedzialności pozwanej z Ł. Z.- drugim poręczycielem umowy, co do którego nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 3 lipca 2020 roku stał się prawomocny.

Apelację od tego orzeczenia wniosła pozwana zarzucając naruszenie art. 386 § 4 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy i uwzględnienie powództwa bez przeprowadzenia postępowania dowodowego dot. ustalenia czy zdarzenie w postaci zgonu małżonka pozwanej było zdarzeniem ubezpieczeniowym i poprzestanie na ocenie, że pozwana nie może żądać ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności, gdyż przysługuje jej odrębne roszczenie do ubezpieczyciela.

Na tych podstawach wniosła o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I instancji oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od zwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zakwalifikował roszczenia powoda przyjmując za podstawę prawną swego rozstrzygnięcia przywołane przepisy prawne, a następnie ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy. Poczynione ustalenia dotyczące okoliczności faktycznych mają podstawę w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, który w zakresie dokonanych ustaleń jest logiczny i wzajemnie spójny, natomiast

informacje zawarte w poszczególnych źródłach dowodowych nawzajem się uzupełniają i potwierdzają, przez co są w pełni wiarygodne.

Ustalenia te Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne.

Pozwana w apelacji podniosła zarzut nierozpoznania istoty sprawy. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 11 maja 2022r., (III CZ 184/22, Legalis nr 2740937) do nierozpoznania istoty sprawy dochodzi wówczas, gdy sąd rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy, zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania, pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę, rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie, nie uwzględnił (nie rozważył) wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych, czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego taka sytuacja nie zachodziła albowiem czym innym jest nieuwzględnienie podnoszonych przez pozwaną zarzutów, a czym innych ich nierozpoznanie. W przedmiotowej sprawie zachodził pierwszy z tych przypadków, gdyż Sąd Rejonowy nie uwzględnił zgłaszanych przez pozwaną zarzutów, jednakże ta okoliczność nie świadczyła o wadliwości zaskarżonego orzeczenia.

Pozwana w toku postępowania, również apelacyjnego, kwestionuje de facto swoją odpowiedzialność za wierzytelność wynikającą z umowy pożyczki o (...) z dnia 29 listopada 2012r. zawartej ze (...) z siedzibą w G. ze S. L. w kwocie 98000 zł, za której spłatę pozwana poręczyła. Pozwana podnosiła, że powód niezasadnie zwrócił się do pozwanej zapłaty tej kwoty albowiem zobowiązanie to był objęte umową grupowego ubezpieczenia pomiędzy Towarzystwem (...) (...) (obecnie (...)) a (...) im. (...). Z OWU tej umowy wynikało, że przedmiotem ubezpieczenia była między innymi śmierć ubezpieczonego w następstwie zawału serca, które zostało zdefiniowane jako śmierć w następstwie martwicy części mięśnia sercowego, spowodowanej niedokrwieniem, co zostało wskazane jako wyjściowa lub bezpośrednia przyczyna zgonu w karcie zgonu lub protokole badania sekcyjnego. W przypadku zaistnienia takiego zdarzenia (...) zobowiązany był wypłacić na rzecz ubezpieczającego odpowiednią kwotę świadczenia ubezpieczeniowego.

Pozwana w toku postępowania przedłożyła kartę zgonu, w której wskazano trzy przyczyny zgonu, tj.: niewydolność serca, nieokreślona (2) migotanie i trzepotanie komór (3) choroba serca i naczyń krwionośnych w przebiegu miażdżycy. Co istotne powód zwracał się do ww. (...) o spełnienie świadczenia objętego umową, jednakże uzyskał odmowną odpowiedź, w której wskazano, że zdarzenie ubezpieczeniowe nie zaistniało.

Pozwana podnosiła, że powód winien skierować przeciwko ubezpieczycielowi pozew o zapłatę, czego nie uczynił, a co w ocenie pozwanej świadczy o naruszeniu przez powoda zasad współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. i jako takie nie podlegałyby ochronie, gdyby nie istniejąca możliwość wystąpienia z powództwem przez pozwaną.

Pozwana w apelacji powoływała się na treść wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia - VIII Wydział Cywilny z dnia 18 lipca 2014r. VIII C 459/13, który stwierdził, że kierując się „własną intuicją moralną i poczuciem sprawiedliwości. Społecznie niesprawiedliwe byłoby bowiem obciążenie pozwanej obowiązkiem spłaty zadłużenia z tytułu umowy kredytu, pomimo, iż nastąpił wypadek ubezpieczeniowy uprawniający bank do dochodzenia należności od ubezpieczyciela. Sąd miał na uwadze, iż umowa ubezpieczenia została zawarta pomiędzy bankiem jako ubezpieczającym, a ubezpieczycielem i żadne roszczenie z tej umowy nie przysługiwało ani kredytobiorcom, ani ich spadkobiercom. W związku z tym - mając na uwadze, iż wszystkie warunki wypłaty odszkodowania na wypadek śmierci, przewidziane w umowie kredytowej oraz ogólnych warunkach ubezpieczenia zostały spełnione - tylko i wyłącznie od woli banku zależało skorzystanie z tego zabezpieczenia.”

Niemniej jednak pozwana pomija, że Sąd Rejonowy we Wrocławiu stwierdził, że zdarzenie ubezpieczeniowe wystąpiło (co w niniejszej sprawie nie miało miejsca albowiem ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania wskazując, że zdarzenie ubezpieczeniowe nie wystąpiło, k. 110, 141), jak również, że pozwane ww. wyroku ponosiły odpowiedzialność jako spadkobiercy, a nie strony stosunku umownego, jaką niewątpliwie jest pozwana. Jej odpowiedzialność wynika bowiem z umowy poręczenia.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dokonaną przez Sąd Rejonowy, że pozwana jest uprawniona do dochodzenia w odrębnym procesie, na podstawie umowy ubezpieczenia obowiązku zapłaty przez (...) w S. świadczenia na rzecz osoby uprawnionej z umowy ubezpieczenia, czyli na rzecz powoda, co skutkowałoby zapewnieniem ochrony interesów pozwanej, co prowadzi do wniosku, że działanie powoda odmawiające wytoczenia powództwa przeciwko (...) oraz odmawiające zawarcia umowy cesji wierzytelności nie naruszało zasad współżycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c.

Mając zatem na względzie, obciążenie pozwanej (solidarnie z innym poręczycielem) obowiązkiem zapłaty kwoty dochodzonej pozwem, co ma swoje oparcie w art. art. 720 § 1 KC oraz art. 876 § 1 KC i art. 881 k.c., której wysokość roszczenia udowodniona została przedłożoną do akt dokumentacją.

Z tych względów apelacja podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu, a to wobec oddalenia apelacji pozwanej i braku podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. Koszty te ustalono przy uwzględnieniu § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (tekst jednolity: Dz.U. 2015 r. poz. 1800 ze zmianami).

SSO Andrzej Dyrda